BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XVI. évfolyam, 1. (118.) szám **Bécs, 2021. január**

Nem szűnik...

Nem szűnik ez a szorítás! Ki emlékszik még az utolsó pohár borra, melyet önfeledten koccintva hörpintettünk fel? Ki emlékszik a futó kézfogásokra, vagy a hosszú baráti ölelésekre, örömteli, cuppanós rokoni puszikra kétoldalt az arcunkon? Ki emlékszik még a piacon szabadon csipegethető-kóstolgatható sajtok-gyümölcsök ízére, vagy az elárusítónő kedves mosolyára? Emlékszik még valaki a vacsorameghívásokra, a színházi előadásokra vagy a könyvesboltban önfeledten lapozgatható könyvekre, mikor még nem voltak piros-fehér vészjelző szalagok kifeszítve a kényelmes üldögélést nyújtó pamlagokon?

Emlékszünk! Emlékszünk, milyen volt testi-lelki közelségben lenni egymással - ki-ki igénye és természete szerint. Ha találkozunk, ma is ösztönszerűen kézfogásra lendül a kezünk, aztán lehanyatlik. Egészségügyi maszkunk kifejezéstelen lárvabőre mögött ma is úgy mosolygunk, mint mikor mosolyunk látható volt és hatott. Emlékszünk a gondtalan nevetésre vagy haragos kifakadásokra, úgy, hogy közben nem kellett szeretetünk vagy haragunk közé másfélméteres távolságot közbeékelnünk. Ha tartottuk is a távolságot nem kormányzati parancsra tettük, összeborulásaink pedig megakadályozhatatlanok voltak.

Ez a lockdown csiki-csuki igazán idegőrlő. Teljesen beépült a mindennapjainkba és a szótárunkba is. Van, aki hisz benne, van, aki nem. Elmondhatjuk, nem annyira egészségünk, sokkal inkább bizalmunk romlott meg. Nem könnyű megbízni a döntéshozókban, az újságokban, de még a tudósokban sem. Ha a vírus nincs is ott minden utcasarkon, a felelőtlen félretájékoztatás mindenütt ott lehet.

Most, hogy megjelent a vírusellenes oltás, hálaadó hozsánna zengése és jól szervezett, gyors oltási kampány helyett, világszinten megint csak az elbizonytalanodás, az általánosult bizalmatlanság és polarizálódás vehető észre. Meggyőződéses vírustagadók és vírussimogatók, megrögzött maszkellenesek és maszkviselő divatbolondok, most pedig az oltás hívei és az oltás esküdt ellenségei néznek farkasszemet egymással. Hiába vagyunk tájékozottak, képzettek vagy műveltek, csak kapkodjuk a fejünket: kiben bízzunk?

Az élet nem egyszerű a mi házunk táján, a Bornemisza Péter Társaságnál sem. Rendezvényeink tavaly március óta állandóan függőben, hol megtarthattuk őket, hol nem. Úgy sóvárgunk és reménykedünk hónapról-hónapra, mint Kányádi Sándor eltévedt legénykéje a rengetegben, ki fától fáig lopakodik a vaksötétben, abban bízva, hogy végül hazatalál.

A sok egymásnak ellentmondó tudományos adat, illetve az egymással nyilvánosan vitázó sztárvirológusok elbizonytalanító hatása ellenére, egyetlen lehetőségünk a tudománynak a bizalmat megelőlegezni. Mi, magyarok, szerencsések vagyunk, hogy egy magyar kutató, Karikó Katalin nevéhez fűződik a Covid-19-oltás kidolgozása, így a járvány kellős közepén vigasztaló, hogy különösen büszkék lehetünk valamire, valakire.

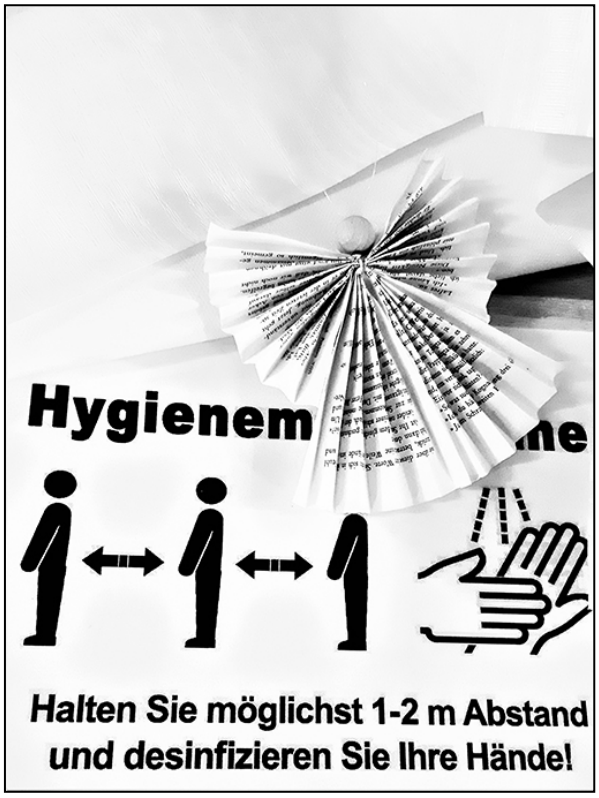

Őrangyal (a szerző fényképe)

Az idők nehezek, a feladatok erőtpróbálóak. Cselekedni sokszor könnyebb, mint visszafogottan várakozni, nekünk pedig türelmesen várakoznunk kell. Ha elbizonytalanodunk, biztassuk egymást Madáchcsal: *Ember, küzdj és bízva bízzál!*

Kató Zoltán

Interjú Holdasi-Szabó Zsuzsa költővel

A Bécsi Napló szerkesztőségében ismerkedtünk meg. Néhány perc beszélgetést követően, többünk kérésére, felolvastad egyik versedet. Pár gyönyörű verssor után éreztem, hogy mi régről ismerjük egymást, mintha egy családból valók lennénk. Fontos dolgokat szeretnék kérdezni tőled.

Mióta írsz verseket? Melyek voltak első ihleteid?

Tizennyolc éves korom körül szedtem rímekbe először gondolataim, de ezeket a szövegeket verseknek nem nevezném. Erős volt bennem a formával kapcsolatos megfelelési igény. Ahogy ezekre az időkre emlékszem, azok a dolgok foglalkoztattak, mint bárki mást ebben az életszakaszban: szerelem, az emberi kapcsolatok, merre tart a világ, s persze a mindennapok eseményeiből kerültek ki témáim.

Melyek a fő motívumaid? Mi foglalkoztat?

A kedvenc költőm, Pilinszky János említette egy interjúban (Hűség a labirintushoz - interjúfilm, 1978 – *szerk.*), hogy „Minden gyarlóságunk és rohadtságunk ellenére menthetetlenül egyek vagyunk“. Létezik valamiféle emberi egység. Szeretetnek nevezném, vagy talán Istennek. A régebbi írásaimban gyakran említettem Istent, manapság kevésbé. Számomra Isten belső erő, nem idegen, nem valami rajtunk kívüli, nem valami távoli. Viszonyulás magunkhoz és másokhoz. Talán Isten akkor történik, ha ráeszmélünk arra az egységre, amelyben minden élő teremtmény egy. Mint említettem, motívumként is megjelent az írásaimban Isten. Más motívumaim is vannak, például szeretteimtől származó ruhadarabok tűnnek fel egy-egy versben. Ezekkel a jövőben szeretnék mélyebben foglalkozni.

Említetted kedvenc költődet. Kik vannak még? Miért érzed őket közel magadhoz?

Körülbelül tizenkét évvel ezelőtt kezdtem olvasni Pilinszky János verseit. Különös, de nem igazán tudom külön jellemzőkbe szedni, hogy miért van rám az ő költészete nagy hatással. Egyetemesek, időtlenek, otthonosak számomra az ő versei, prózái. A művészete számomra maga a szépség, tisztaság, alázat, fókuszált figyelem által megalkotott dimenzió. Kassák Lajos, Petri György, József Attila, Radnóti Miklós versei is közel állnak hozzám.

Magam is tudom, költészetből megélni lehetetlen. Mi a kenyérkereső munkád és az általa szerzett élettapasztalatok mennyire befolyásolják költészeted?

Egy szociális intézményben dolgozom Bécsben, mely fizikai és értelmi sérültséggel élők számára nyújt otthont. Szeretem a munkám. Szeptemberben kezdtem el egy a munkámhoz kapcsolódó képzést. Rég tanultam már, eljött az ideje. Izgalmas, szép, de olykor nehéz munka ez. Ahhoz, hogy jól működjön kikerülhetetlen tényezők a nyílt, kreatív hozzáállás, elfogadás és egymás közelengedése. Jó esetben konstruktív kölcsönhatás jön létre. Törekszem a lakók és a magam felé irányuló reflexióra. Talán kijelenthetem, hogy sokat tanultam általuk magamról is, azt csak remélem, hogy nem megnehezítem, hanem itt-ott megszépítem a napjaikat. Fontos a befelé és kifelé irányuló figyelem, a felesleg lehántása. Ez mindenképp közös és rokon a versírói tevékenységgel.

Van már kialakult Ars Poeticad? Kialakult ars poetica-m nincs.

A koronavírus kisebb-nagyobb mértékben mindenki életét megkeserítette. Téged mennyire befolyásol a járvány és megjelentek már ezek a nehézségek verseidben?

Nagyon vártam 2020-ra. Arra gondoltam, életem egyik legjobb éve lesz. Nem egészen úgy, ahogy gondoltam, de az lett. Munka szempontjából annyiban érintett a vírus megjelenése, hogy kiszámíthatatlanabbá váltak a műszakok, több lett a munka. A magánéletben elcsendesedtem kicsit. Mérlegre is sok minden került. Letisztultabb és átláthatóbb lett sok minden, ezért az őszbe már a nehézségek által megerősödve érkeztem.

(Folytatása a 3. oldalon)

A Bornemisza Péter Társaság ezúton tudatja,
hogy a koronavírus-járvány miatt
a vasárnap, 2021. <u>február 7-én</u> 17:30 órára tervezett előadást

E L H A L A S Z T J A.

Előadásaink látogatóitól, akiknek egészsége számunkra rendkívül fontos, megértést kérünk.

A mielőbbi találkozás reményében mindenkinek jó egészséget kívánunk.

(Folytatás a 2. oldalról)

. A családommal való megritkult találkozásokat időnként nehezen viselem, de azt gondolom, megmutatkozott az az erőteljes kapocs, ami köztünk van. Ezért nagyon hálás vagyok. Elköszöntem a nagymamámtól, aki eddigi életem egyik meghatározó szereplője. Sokat szenvedett a halálát megelőző pár hónapban, de ebben az időszakban is gyakran éreztem a belőle áradó derűt. Derű alatt az élethez való meghatározó viszonyulását értem. Volt, hogy együtt énekeltünk. Őszintén beszéltünk a halálról is, volt egy beszélgetésünk, azt mondták neki az orvosok, hogy 2-3 napja van hátra. Azt mondta nekem, hogy hálás, hogy mi voltunk a családja és nagyon nehéz neki itthagyni minket. Ha kívánhatok valamit az élettől, akkor azt, hogy az elköszönésemkor én is ezt mondhassam. Ha családot alapítok, az egy szép, szeretetteljes közösség legyen. Ezen kívül mindenem megvan. Minden jól van, ami és ahogy van. Egy verset írtam 2020-ban. A nagymamámról.

Úgy érzem, jellemző rád a szelídség, a szemlélődés…

A felfokozott pörgés vagy a fárasztó munka, tanulás után, időnként jó lelassulni. Megállni, sőt hátrábblépni, úgy tekinteni a dolgokra, saját magunkra...

Utolsó kérdésként, engedd meg, hogy megkérdezzem: feltűnt nekem, amerre jársz, mindig katicabogarak vesznek körül. Mi a titkod?

Nem tudom, hogy kerültek a katicák az életembe. Csak úgy, mint a legegyszerűbb, szép és fontos dolgok. Egyszer csak lettek. Matrica formájában ragasztom őket mindenhova.

Holdasi-Szabó Zsuzsa (1986, Győr). Számos verse jelent meg rangos szépirodalmi folyóiratokban: Helikon, Kortrás, Hitel, ÚjNautilusz, Vörös Postakocsi. Bécsben él, a Bécsi Napló külső munkatársa.

Az interjút készítette Kató Zoltán.

Apám inge

apám ingén szétfoszlott a bánat,
apám inge szétmálló kenyér,
olyan formán futnak rajt a szálak,
mint összekulcsolt, fáradt két tenyér,

apám inge könnyű, szürke árnyék,
apám inge fénylik mint a hó,
apám inge ismeretlen táják,
apám inge puha takaró,

apám inge megkövült igazság,
vasalatlan, könnyű, lebegő,
apám ingén átszakadt valóság:
apám inge megírt temető

apám inge elszakadt ma rajtam,
alig tart már széthasadt zsebe,
apám inge olyan óriási,
bármíg' élek, nem növök bele.

(2019.02.26.)

Messzire mentél

Messzire mentél, meglesni
rejlik-e kincs odaát,
nyújtózni,
az ég szürke maradt
mély alagút, egyre sötétebb
új születésre, mint gyermekkorodba'
kicsike lettél,
most tág fakeretben
lecsukott szemmel,
mintha aludnál és
nem mondod
a titkot odaátról
hogy nyílt-e szíved ölelésre, volt aki várt?

Van-e ott magas erdő -
bújócskára való?
Huncut-e még Papa nevetése?
Szépen ring szádon a szó?
Van-e ott visszhang?
Van-e ott ének?
Perdülnek táncra a lábak?
Hajnali részegségben "kocsikért kiabálnak"?

s hogy kertedben most nélküled nyílnak a
rózsák,
s hogy nem szakadt le az ég mély alagutja,
nem dőlt be a föld,
szörnyű-gyönyörű bizonyosság,
s hogy én nem tudom, voltak-e szavaim rád
vagy fecsegés
ez
a mély alagút
az enyém

kincs keresésre
odaátra
messzire mentél

jaj vissza se' jössz már

(2020.06.17.)

Legyek

Négy napig nem éltem egyedül. Élt itt egy *légy*, de nem *lett* első szám második. Így futnak ki önmagukból a dolgok, s ékelődik a múlt időbútorok és ajtófélfák közé, a sarkokat is szereti. Az a másik, a zümmögés három napig tartott. Tartott. Pedig az ablakom kerek. Az ablakkeretbe szorult a nyomorult állat, de őt nem is láttam, csak szobámban a műanyagkaticákat. -Persze, van üveg is, legyen minek összetörni.-*Legyen* úgy, ha már te nem *légy*...őszi csillagvacogásban megkövültek az esték. Ha volna egy legyező, de nyár sincs. Akkor meg minek? Szívemnek balpitvar-szobáit halk cipőkopogással ki tölti meg? Eltévedtem bennük még én is, nem tudom, hogy *legyen* vagy *légy*-e? De majd reggelre, igen reggelre hajamból kontyot köt a béke.

A Brassói Lapok kiadásában (Brassó, 2020. november) megjelent Másréti Zoltán ***Ismeri Ön Freudot? c****ímű* ***t****árcakötete. A kötetből két írást közlünk.*

Ismeri Ön Freudot?

Ismeri Ön Freudot? Mindenki hallott róla. Majdnem mindenki. Igen, az a bécsi pszichiáter, aki gyermekkorunkban keresi az okát, illetve a szoknya körül és a hozentráger alatt a lehetséges megfejtését minden felnőttkori kisiklásunknak. Munkapadja a szófa, pontosabban a divány, mely a bécsi Gründerzeit – másként eklektika, vagy historizmus – lakberendezésének egyik elmaradhatatlan tartozéka. Freud díványa híres darab, ma is látható a Freud-múzeumban. Ki tudja hány hisztérikus nő (és férfi!) dőlt hanyatt rajta, panaszaival anyagot szolgáltatva Freudnak a pszichoanalízis elméletének és gyakorlatának kidolgozására, mely megérdemelt világhírt hozott neki.

Ismeri Ön Freudot? Bécs harmadik kerületében, a belvárosban, az Untere Viaduktgasse 55. szám alatti bérház falán van egy márványtábla: Freud professzornak állít emléket. Nem, nem a világsztár-lélekbúvárnak, hanem testvérének, a tíz évvel fiatalabb öccsének. Mert volt még egy Freud, és ugyancsak professzor! Szakmája szerint, németül: Tarifeur. A szó egyértelműen francia eredetű, de hogy fordítsam pontosan magyarra? Angolul: charger. Tarrifeur, charger, (*vasúti)díjszámfejtő (?)* az a valaki aki, ha szállításról van szó, tudja, hogy mi-honnan-hova-mennyi, vagyis ismeri a tarifát. Pofon egyszerű! Álljunk csak meg egy szóra! Biztos így van ez?

Ismeri Ön Freudot? A két Freud professzor gondolatmenetében egyetlen azonos elképzelést lehet felfedezni: mindkét testvér tudta és vallotta, hogy mindennek ára van. Míg a pszichiáter Freud gyermekkori sérüléseink felnőttkori árát próbálta kimagyarázni, kiváltani nekünk, hogy mások és magunk bűneiért lehetőleg egyáltalán ne, ha mégis, akkor is csak aprópénzzel fizessünk, addig a másik Freud, az öcs, a másik feléről ragadta meg a problémát: hogyan lehet aprópénznek tűnő egységár-tarifából, helyes vasúti díjszabás-számítással, nagyban jövedelmező, biztonsággal a síneken maradó áruszállítási vállalkozást szervezni, működtetni?

Ismeri Ön Freudot? Beismerem, nem is tudom melyik Freudot csodáljam jobban? Sigismundot vagy Alexandert? Sigismund elméletei, ezekre alapozott terápiái bizony kockázatos vállalkozások! Itt nincs biztosítás semmiféle kisiklás ellen. Egyre többen kétségbe is vonják érvényességüket, zajlik a vita. Nincs vita azonban Alexander munkássága körül! A tarifák nyilván változtak az elmúlt évszázadban, de a módszertan, az abból kinövő, manapság óriási lendületben lévő logisztika sokat köszönhet e másik Freud professzornak. Tessék, néhány adat rendkívüli életpályájáról. Alexander Freud 1889-től az Allgemeine Tarif-Anzeiger szakfolyóirat szerkesztőségi tagja, majd 1896-tól annak szerkesztője, mi több 1904-től a lapot működtető részvénytársaság egyedüli tulajdonosa; 1890-1910 között, húsz éven át, a bécsi Exportakadémia tiszteletbeli docense. Ebben a minőségében számtalan érdekfeszítő felolvasóestet tartott a vasúti ártarifaszámítás műhelytitkairól. Még két rendkívül érdekes adat a fiatalabbik Freudról: 1889-től ő volt az Osztrák-Magyar Monarchia első törvényszéki vasúti-szállítási szakreferense, illetve ő szervezte meg a Vasúti Díjszámítók I. Világkongresszusát, Bécsben, 1930-ban.

Ismeri Ön Freudot? A két Freud munkásságában ha nincs is semmi közös, mégis egy sorsban osztoztak: Ausztria német megszállása, az Anschluss után, menekülniük kellett. Bécset 1938-ban hagyták el. Sigismund Angliában, Alexander Kanadában telepedett le. Sigismund Freud könyveiből máglyát raktak és elégették azokat a nácik. Alexander Freud vasútidíjszámítás-táblázatait a Harmadik Birodalom olajozott működtetésére használták fel.

Ismeri Ön Freudot? Végtelenül kíváncsi lennék: mikor a testvérek összeültek, miről tudtak beszélgetni ketten?

Bécs, 2019

Mona Lisa mosolya

Még soha nem volt alkalmam, négyszemközt, megilletődve szembeállni Mona Lisával és próbára tenni önmagam: mit érzek majd ha rámmosolyog? Megbírom-e az évszázadok óta és méltán világhíres mosolyt? Nem volt még alkalmam és most már soha nem is lesz! Most már nem akarom látni! Hajdan, fiatal koromban, lehetetlen volt ilyen ambíciókat megvalósítani. Ceausescu Romániájából nem lehetett csak úgy a Louvreba egy kis mosolynézésre kiruccanni. Később, mikor már lehetett volna - bevallom őszintén!- sokkal jobban érdekeltek az élő, hús-vér lányok és asszonyok szépen ragyogó mosolyai. Nem világhíres mosolyok voltak ezek, szerencsére, hanem az én életem és élménytáram nélkülözhetetlen, személyes, életerőt és kedvet fenntartó tápanyagai. Mennyire igaz, mit évezrede sokan, írók és bölcselők, megállapítottak már számtalanszor:

bármilyen szép is legyen egy nő, előbb-utóbb elfelejtjük egy hajdani nagy szerelem kiváltójának lenyűgöző és felkavaró testi részleteit, de mosolyát soha!

Ma, már életem felén túllépve, ezért talán valamelyest lehiggadva – legyek optimista!- kellemes perceket akkor szerzek magamnak igazán, ha egy-egy szép mosolyt felidézek. Igazán bölcs ember mosolyokat gyűjt! A neurotikus, trófeákat. Ő maga is trófea lesz, előbb-utóbb. Az én mosolygyűjteményem legbecsesebb darabjai között ott van egy ópusztaszeri látogatás során egy hollófekete, göndörhajú fiatal nő mosolya. Mosolyát a Feszty-körkép előtt állva leplezetlenül és hosszan rám ragyogtatta, nem Árpád vezérre! Szívem jobban megdobbant, mint a Vereckei-hágón át a Kárpát-medencébe leviharzó vitézeké! A Honfoglalást nézve, a szívek foglalásának is megvolt pillanatnyi veszélye, esélye! Visszamosolyogtam. Majd továbbléptünk. Két különböző irányba mentünk tovább. Hiszem és remélem, hogy ma is, ő is időnként még felidézi mosolyom.

A bécsi villamoson is nem várt ritkaságra bukkantam egyszer. A bécsiek által „bim”-nek becézett járgányokon, egymásra sem néznek az emberek. A közszállítási eszközök amúgy is mindenütt a nagyvárosi ember tipikus szem kontaktus-kerülésének a jellemző helyszínei. Fáradtan, munkából jövet, mikor az ember csak a vacsorán, meg a frissítő zuhanyozáson töri a fejét, hirtelen feltűnt, hogy egy középkorú, csinos, jól öltözött asszony néz engem. Vissza-vissza néztem, hogy megbizonyosodjam, valóban engem néz-e? Tetszik, vagy sem, de engem nézet. Picit megütközve azon, mivel kelthettem így fel a figyelmét, barátságosan rámosolyogtam. Mosolyomat látva, azonnal rájött, hogy lebukott: észrevettem, hogy néz engem. Jól neveltsége miatt, melynek most nyilván megszegte határait, pillanatig zavarba jött, félrenézett, majd határozott mozdulattal felém fordult és nyíltan rám mosolygott. Erre én is, most már fáradtságot és zavart feledve, tiszta szívből visszamosolyogtam. Így mosolyogtunk egymásra, szünet nélkül, gátlástalanul és kedvesen vagy két megállónyit, mikor az asszony a villamosról leszállt. Az ablakból, a lámpák fényében még láttam, ahogyan a villamos után néz és még mindig mosolyog. Ez a mosoly nem flört volt. Ezért évek múlva sem azt érzem, hogy akkor elszalasztottam volna valamit, hanem azt, hogy gazdagabb lettem valami maradandóval.

Mona Lisa mosolya soha nem tetszett nekem. Lehet mivel csak reprodukciókon, meg dokumentumfilmekben láttam őt. Lehet, a valóságban a földbe gyökerezne a lábam, és megbabonázva állnék a híres mosoly titokzatos holdudvarában. Lehet, hogy így lenne. Ha hagynák. De nem hagyják! Olvasom, hogy több mint tízmillió látogatója van a Louvrenak! Ez a szám évről-évre csak nő. Ez az országnyi tömeg mind igényt tart Mona Lisa sejtelmes mosolyára, mind látni akarja őt. Ő a Louvre egyik fő attrakciója. Az emberek fáradtan és unalomtól kiszürkülve, mosolytalanul, órákig állnak sorba, hogy bejuthassanak, csak azért, hogy végre, néhány méterről és néhány másodpercig, Mona Lisa arcába bámulhassanak: kielégületlenül, csalódottan és komoran. Senkinek sincs sem kedve, sem ideje mosolyogni. Az őrök néhány pillanatig hagyják a nézelődést aztán morogva már terelik is a tömeget tovább. Mona Lisa legtöbb látogatója kisember, aki mosolytalanul akár évekig gürcöl és spórol a nagy párizsi útra, meg a Mona Lisával való - nagy valószínűséggel egyszeri - összemosolygásra. Mind hiába! Mert Mona Lisa fél évezrede ugyan szakadatlanul mosolyog, de akinek napi hármincezer látogatója van, az senkire sem mosolyog! Lehet, hogy igazságtalan vagyok, de meggyőződésem, hogy a Louvreban egyetlen mosoly valódi és szívből jövő: amikor a menedzser és a főkönyvelő a folyamatosan növekvő óriási bevételeket látva egymásra néz és összemosolyog.

A bíró (Kató Zoltán fényképe)

Olvadnak a gleccserek, és ez még csak egy a számtalan megoldásra váró planetáris probléma közül. A problémákra kétségtelenül megtaláljuk a megoldást. Ha pedig nem, mint eddig is a történetünk folyamán, majd legfeljebb alkalmazkodunk. Hiányoznának, mégis gleccserek nélkül is lehet majd élni valahogy. De mosolytalanul, emberként, nem lehet. Ha a planéta tovább melegszik, de közben az emberi szívek és arcok megfagynak, őszintén azt kívánom, hogy a mesterséges intelligencia és a robotok mihamarabb vegyék át a Földön az uralmat. Azok legalább nem sznobok, vagy a tömegturizmus által megbolondított világ-kispolgárok! Nem szelfisznének mindenáron egy félévezredes dámával, annak örökké változatlan, ezért csakis unalmas mosolyára pályázva…

Bécs, 2019

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Kányádi Sándor:
Betemetett a nagy hó...

Betemetett a nagy hó
erdőt, mezőt rétet.
Minden, mint a nagyanyó
haja, hófehér lett.
Minden, mint a nagyapó
bajsza, hófehér lett,
csak a feketerigó
maradt feketének.

Hómedve (KZ)

Móra Ferenc
A kíváncsi hópelyhek

A nap éppen lement, mikor az erdő felett elkezdett esni a hó.
- No, anyó - mondta varjú apó a feleségének a nyárfahegyben -, azt hiszem, holnap fehér abrosznál esszük az egérpecsenyét.
Nemsokára a búzamezők fölött kezdtek táncolni a hópihék.
- Gyertek, gyertek - csalogatták őket a szántóföldek -, jó ám a vetésnek a puha hó. Az tart meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a földben.
A falu már rég elcsendesedett, mire a felhők odaértek föléje.
- No, ezt a falut megtréfáljuk - mondták a hópelyhek. - Reggel maga se ismer magára, olyan fehérre meszeljük még a háztetőket is.
Voltak kíváncsi hópelyhek is. Messze az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak, s ezek a kíváncsi hópelyhek a várost akarták látni.
- Majd meglátjátok, hogy megbecsülnek ott minket - mondták a falura, mezőre hulló testvéreiknek. - Még székkel is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.
Azzal a kíváncsi hópelyhek elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várták a reggelt, hogy szétnézzenek a városban.
Forrás: hopehely.bloglap.hu

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, 2021. március 7-re tervezett előadásával kapcsolatos információkat a változó járványhelyzet miatt, csak a következő számunkban áll módunkban meghirdetni. Akik e-mail-címet küldenek nekünk, azokat biztonsággal tudjuk értesíteni. Megértésüket köszönjük!

FELHÍVÁS

Kedves Olvasóink, kedves Bornemisza Péter Társaság barátok!
A "koronás" idők megmutatták a gyors és akadálytalan kommunikáció szükségességét. A vírushelyzet hirtelen változásai okozta programmódosításokat nem tudjuk az Értesítőnkön, a Bécsi Postán keresztül az érdeklődőknek idejében kiközölni. Erre csakis a drótposta és a későbbiekben elindítandó Hírlevelünk alkalmas. Aki gyors és biztos tájékoztatást vár tőlünk, azt tisztelettel felkérjük, adja meg az e-mail elérhetőségét a bornemisza@gmx.at *címre. A jövőbeli szorosabb kapcsolattartás reményében, a BPT elnöksége.*

KIÁLLÍTÁSOK

Bár a bécsi **Albertina** a járvány miatt látogatók számára zárva van, három kiállításához is online (Zoom live & digital) tárlatvezetésre hívja a művészeteket kedvelő közönséget:

- „***My Generation***" (a Jablonka gyűjtemény)
  február 5., 19.-én (17 – 18 órakor) és február 7., 20., 27-én (16:30 – 17:30 órakor)
- **„*Monet bis Picasso*"** (a Batliner gyűjtemény)
  február 6., 21.és 28.-án (16:30 – 17:30 órakor)
- **„*The Essl Collection*"** (az Essl gyűjtemény)
  február 12., 26.-án (17 órakor) és február 6., 7., 13., 20., 21., 27., 28.-án (14:30 órakor)

A részvétel ingyenes, csak regisztrálni kell: https://www.albertina.at/besuch/programm/online-fuehrungen/

A pandémia miatt zárva tartó **Kunsthistorisches Museum** (Bécs) virtuális 3D sétára invitál a múzeum **Pieter Bruegel** termébe, a következő címen: https://www.khm.at/entdecken/digitales-museum/bruegel-begegnen/

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

"Wiener Post"
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW